

момата надолу, по грѣйналитѣ пжтеки, между два реда цѣфнали храсти отъ глогъ. Отъ време на време тя се извърщаше гузно, да не би нѣкой да забележи, че не отива по посока на дома си, въ края на селището, а се отправя къмъ колибитѣ на дърваритѣ. Въ калето тя бѣ казала, че снаха ѝ внезапно се разболѣла и я викатъ въ къщи да понагледа братовитѣ си деца.

Като стигна до една катуна, низко прихлюпена въ земята, съ широкъ куминъ отъ върбови прѣчки и сламень покривъ, тя тихо похлопа на единствената врата, която служеше сѣщо за прозорецъ, услуша се и, безъ да чака отговоръ, влѣзе вътре. Слѣзе нѣколко стѣпала надолу въ земята.

Старата дребна женица, която шеташе около огнището, бързо се обърна и попита:

— Донесе ли всичко?

— Донесохъ.

Мавруда въздъхна тежко, отметна плиткитѣ си отъ раменетѣ, разтърси глава и седна край огъня. Следъ това разгърна вързолчето, което носѣше подъ елека си.

— Ето... Тази сутринъ рано, при изгрѣвъ слънце, набрахъ синя комунига, чимерика и жълтъ алтопъ.

Старата Елвана взе билкитѣ, натопи ги въ едно менче съ вода и ги остави да вратъ на огъня.

— Ами другото?

— И него нося...

Момата взе отъ джоба си плетена кисийка и извади отъ тамъ два-три черни, лъскави косъма, свити на топче, парченце сърменъ коланъ, нѣколко отрѣзани нокти, кжсъ отъ копринено елече...

Старата грабна нѣщата, червенитѣ ѝ очи свѣтнаха съ кървавъ отблѣсъкъ, тя отиде подъ пламъка на бѣлата борина, закрепена надъ вратата, и дълго ги разглежда. Следъ това кимна нѣколко пжти, измъкна по две-три влакна отъ сърмения коланъ и копринено елече, прибави космитѣ и ноктитѣ, извади отъ една калаена кутийка две чупѣни игли и нѣколко тръни, свърза всичкото на вжзелъ и го подаде на Мавруда.